

רע"פ 2251/23 - אחמד בשארה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2251/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: אחמד בשארה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית משפט המחוזי
ירושלים (כבוד השופט ר' וינוגרד) מיום 30.1.2023 ב-
ת"פ 033302-07-20

בשם המבקש: עו"ד מאיה גלעדי ז'ולסון

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופטים ר' וינוגרד, ש' ליבוביץ-ת' בר-אשר) בע"פ 14888-12-22 מיום 30.01.2023, בגדרונדחה ערעור המבקש, בקשר עם פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבודסגן הנשיא השופט י' מינטקביץ) בת"פ 33302-07-20 מיום 23.01.2022 ומיום 24.10.2022.

2. המבקש הורשע בעבירות של התפרצות למקום מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

3. כתב האישום מתאר שני אירועים נפרדים - הראשון, אירע ביום 24.06.2020, והשני ביום 03.07.2020.

על-פי הנטען באישום הראשון, ביום 24.06.2020 בסמוך לשעה 20:00, פרץ המבקש לביתו של המתלונן

עמוד 1

ברחוב רובוביץ בירושלים (להלן: הבית). במהלך ההתפרצות גרם המבקש לנזק רב בבית; נטל מכספת שעמדה בבית דרכון, ארנק, ומספר כדורי אקדח; ונטל בנוסף קופת חיסכון שהכילה כ-2,000 ש"ח, וקנביס רפואי במשקל של 10 גרם. בנוסף, בעט המבקש בכלבו של המתלונן וגרם לו לחבלה. לאחר השעה 20:00, שב המתלונן לבית, כאשר המבקש עוד היה במקום - וכאשר נתקלו זה בזה, המבקש דחף את המתלונן בחזהו באמצעות שתי ידיו כך שהפילו על גבו, ונמלט מהמקום.

כעולה מתיאור האישום השני, אשר תוקן לאחר שהמבקש הודה במיוחס לו באישום זה, ביום 03.07.2020, נהג המבקש ברכב טויוטה קורולה שנצפה בקרבת הבית שנפרץ כמתואר באישום הראשון (להלן: הרכב). שוטרים ששהו בקרבת מקום קיבלו הודעה שיש לעצור את הרכב, ירדו מן הניידת בה נסעו, והתקדמו לכיוון הרכב - המבקש, בתגובה, נסע לאחור במהירות וניסה לבצע פניית פרסה. אחד השוטרים רץ לכיוון דלת הנהג, פתח אותה והשתמש בטייזר נגד המבקש כדי למנוע את בריחתו; אך המבקשהצליח לסגור את דלת הרכב - ובהמשך, נמלט רגלית, יחד עם אדם נוסף שהיה עמו ברכב. לאחר מרדף, נתפס המבקש.

4. במענה הראשוני לכתב האישום, הכחיש המבקש את המיוחס לו בשני האישומים, ובהמשך, במסגרת ההליך, הודה במיוחס לו באישום השני בלבד.

5. ביום 23.01.2022, הורשע המבקש בעבירות המפורטות לעיל. בהכרעת דינו, בחן בית משפט השלום את הראיות לחובתו של המבקש: זיהויו על-ידי המתלונן, כאשר נמצא כי עדות המתלונן עומדת במבחן הכפול, הפנימי והחיצוני - ומהימנה; העובדה כי הרכב (שהמבקש הודה, במסגרת הודעתו מיום 08.07.2020, כי הוא היחיד שנהג בו בתקופה הרלבנטית), נראה בסמוך לבית במועד ההתפרצות (יוער, כי בסרטון נחזה אדם אחר יוצא מהרכב, כשהוא עוטה על פניו מסיכה לבנה, בעוד המבקש תואר עם מסיכה שחורה), וכשעה מאוחר יותר נראה אדם הנחזה להיות המבקש נוהג ברכב במחסום שועפאט; בריחת המבקש מהשוטרים באירוע מושא האישום השני; העובדה שבעת תפיסתו נמצאו ברכב כלים העשויים לשמש לפריצה; ועדותו של המבקש שנמצאה בלתי מהימנה. לאור הראיות המתוארות, שוכנע בית משפט השלום בזיהויו של המבקש על-ידי המתלונן, כמי שפרץ לבית, ואףציון, כי ניתן היה לבסס מסקנה זו גם על עדותו של המתלונן לבדה. עם זאת, נקבע כי לא הוכח שהנאשם בעט בכלבו של המתלונן, ולאור זאת זוכה המבקש מעבירת היזק לבעל חיים והורשע ביתר העבירות- אלה המפורטות לעיל.

6. ביום 24.10.2022, נגזר דינו של המבקש. במסגרת גזר הדין, קבע בית משפט השלום שני מתחמי ענישה נפרדים - בגין האירוע הראשון, נקבע מתחם ענישהשנע בין 15 ועד 40 חודשי מאסר בפועל; ובגין האירוע השני, נקבע מתחם ענישה שנע בין מאסר מותנה ועד תשעה חודשי מאסר. יוער, כי מתחם הענישה שנקבע בגין האירוע השני, הוא המתחם לו עתרה המשיבה, אף שבית משפט השלום סבר כי מדובר במתחם שאינו משקף את חומרת העבירות כדבעי. בבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, שקל בית משפט השלום, לקולה, את עברו הפלילי הנקי של המבקש; את הודאתו ולקיחת אחריות בגין האישום השני; את היותו מצוי תקופה ארוכה תחת תנאים מגבילים; וכן, את המלצת שירות המבחן להימנע מלהשית על המבקש עונש מאסר בפועל - אך יחד עם זאת, לא מצא בית המשפט לאמץ המלצה זו. לאור כל אלה, קבע בית משפט השלום כי יש למקם את המבקש בחלקו התחתון של שני מתחמי הענישה שנקבעו, תוך קביעת חפיפה חלקית ביניהם; והושת עליו עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, שלצדו ענישה נלווית.

7. המבקש ערער על פסק דינו של בית משפט השלום, לבית המשפט המחוזי - וערעורו נדחה, על שני חלקיו. אשר לערעור על הכרעת הדין, נקבע כי המארג הראייתי שהציג בית משפט השלום בהכרעת דינו תומך במסקנה

אליה הגיע; כאשר, הראיה המרכזית -זיהוי המבקש על-ידי המתלונן, נבחנה היטב, ואף נתמכת כראוי בראיות החיצוניות. אשר לערעור על גזר הדין, עמד בית משפט קמא על חומרת העבירה של התפרצות לדירת מגורים לצורך גניבה, וצוין כי "חומרה יתרה נודעה לה לא רק בשל הטעם של הפגיעה בפרטיותו ובקניינו של הקורבן, אלא גם בשל החשש לפגיעה בשלומו ובגופו של בעל הדירה", חשש אשר אכן התממש. זאת, בנוסף על חומרת העבירות שבמסגרת האישום השני - לרבות ניסיון הימלטות המבקש מפני כוחות המשטרה. בהינתן כל אלה, נקבע כי מתחם הענישה שנקבע, כמו גם העונשים שהושתו על המבקש, אינם על הצד הגבוה, ואין כל עילה להתערבות בגזר הדין.

8. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.

9. בבקשתו, טוען המבקש כי נגרם לו עיוות דין מתוקף הרשעתו על-פי עדות יחידה של מתלונן, אשר העיד על עצמו כמשתמש בקנביס; מסר עדותו עשרה ימים לאחר האירוע; וזיהה את המבקש באמצעות "אף גדול" - אשר מהווה מאפיין של בני משפחה נוספים של המבקש. זאת ועוד, מועלות טענות הנוגעות למידע מודיעיני, שתואר בפרפרזה במסגרת ההליך בבית משפט השלום - ולפיו הרכב משמש חוליית פורצים, כאשר שמו של המבקש אינו נמנה עמם. לשיטת המבקש, שגה בית משפט השלום משלא התיר חשיפת שמותיהם של המשתמשים האחרים הידועים למשיבה. זאת ועוד, נטען, כי בסרטונים מהזירה נצפים אחרים ברכב העוטים מסיכות לבנות, בניגוד לנטען לגבי המסיכה השחורה על פניו של המבקש.

דין והכרעה

10. לאחר עיון בבקשה, על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

11. הלכה היא, כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 2154/23 גויטע נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (04.04.2023)). זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (רע"פ 2349/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (04.04.2023)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.

12. כפי שנקבע בבית משפט השלום ובבית המשפט המחוזי, עדות המתלונן נמצאה עקבית ומהימנה, לא עלה כל חשש להשפעת קנביס על עדותו, משזה צורך קנביס, לצרכים רפואיים, אך בשעות הערב. בנוסף, זיהוי המבקש בוצע במסגרת מסדר זיהוי, ובהמשך בעימות בין המבקש למתלונן, ולאחר שגרסאותיו הראשונות של המתלונן כללו התייחסות למאפיינים ספציפיים של חזות המבקש. בהינתן כל אלה, לא מצאתי כל הצדקה להתערב בממצא עובדתי זה, לא כל שכן ב"גלגול שלישי". למותר לציין, כי המבקש לא הורשע על סמך ראיה יחידה זו, בניגוד לטענתו, אלא על סמך מארג הראיות הכולל המפורט לעיל. עיקרו של דבר, סבורני כי אין בהרשעתו על סמך ראיה זו משום עיוות דין.

13. אשר לטענות המבקש הנוגעות לחיסיון זהות האחרים שנצפו ברכב, כאמור, די היה בראיה היחידה המתוארת לעיל כדי להרשיעו (ראו והשוו: ע"פ 3055/18 אבו רקייק נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (04.08.2020)); וכן, המבקש הורשע על סמך מספר ראיות נוספות, ולפיכך סוגיות אלה הן בגדר למעלה מן הנדרש. לא שוכנעתי כי נפגעה יכולתו של המבקש לנהל את הגנתו - בשים לב להחלטתו המפורטת של בית משפט השלום מיום 20.10.2021, בה התיר הרחבה של הפרפרזה לידיעה המודיעינית, תוך שקילה זהירה של טענות הצדדים. אף לגופו של עניין, הרי

שהמבקש בעצמו הצהיר כי הוא היחיד שהשתמש ברכב בתקופה הרלבנטית, ועצם העובדה שלא נכלל ברשימה של חוליית פורצים אפשרית לפי מידע שברשות המשיבה, אין בה כשלעצמה כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של המבקש. אשר לטענתו של המבקש בדבר הסרטון, בו נצפה אדם אחר עם מסיכה לבנה יוצא מן הרכב - ברי כי אין גם בעובדה זו כדי לעורר ספק סביר ביחס לאשמת המבקש, אשר מוסכם כי עטה מסיכה שחורה בעת ביצוע האירוע. ויוזכר, כל אלה הם מעבר לנדרש, מקום בו הורשע המבקש על סמך ראיות אחרות אשר לא נסתרו על-ידי המבקש באף שלב בהליך.

14. סיכומו של עניין, סבורני כי לא נגרם למבקש עיוות דין, ואף לגופו של עניין אין ממש בטענותיו.

15. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ח בניסן התשפ"ג (9.4.2023).

שׁוֹפֵט
